

MANTANA 2

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 8, číslo 2

Červen 2005

Horokroužek na Kozelce 5.6.2005

Tak nás na počasí nejistý víkend a moje nejistá bolavá páteř konečně dostaly také na Kozelku. Stolovou horu u Nečtin za Manětínem. Ráno sprchlo, takže jeli jen dva kluci. No co, zalezli si. Sopečný tuf, na kterém se zde leze, viděli poprvé. Ale zvykali si rychle. Já jsem doteď nemohl ani chodit, natož lézt. Pro neznalého to musel být pohled dost komediální, neboť jsem si s sebou nesl na kopec židli – skládací.

Klukům byla shora shozena dvě lana, načež jsem slanil já se židlí, ze které jsem občas i jistil. Kluci byli „na rybu (na couru), takže žádné pády se nekonalý. A to občasné vyvěšení jejich 50kil do lana? To nemohlo s mojí osobní hmotou ni pohnout, ni ji zvednout. Začali jsme klasicky u Velkých stěn na Kobyle a postupně zvyšovali obtížnost ze 4. na 6. stupeň. Celkem každý vylezl 11 cest. Vylezli, přestože z některé padali jak zralé švestky, nedali se, dali další pokus, a další, až cestu pokořili. Je jim 13 let, často měli hendicap výšky, nepřešáhli do dalšího chytu. Ale z toho se vyrostete.

Kluci to myslí s lezením vážně, už si pořizují osobní lezeckou výbavu. Pěkný komplet pro ně nabízí třeba fy Rock Point za 1500 Kč (sedák, mag.pytlík, popruh a maglajs, osmu s karabinou HMS). V srpnu jedou oba na horotábor od ČHS do chatiček v Ostrově, vede to Bimboška. Na podzim už budou o krok napřed.

[Bohouš]

Tyrolská elegie o nezdařeném výstupu aneb jak nám ujel „Ötztálský expres“ přímo před nosem. Naštěstí jsme do něj nestihli nastoupit, a tak jsme byli ušetřeni měření tvrdosti sněhových desek v praxi. Jedna taková šlupka o tloušťce 1 až 2 m a délce odtrhu 150m se odporoučela z dolní části stěny Taschawandu takřka před našimi zraky. Svahy neztuhly ani v noci, kdy teplota klesla jen na +5°C. Tak jsme si řekli, že pojedeme „Ötztálský expresem“ jindy, až stěny provedou jarní očistu a počasí dostane rozum. Však on ten kopec neuteče.

LdS and Kája s Páiou (27. -29.5 2005)

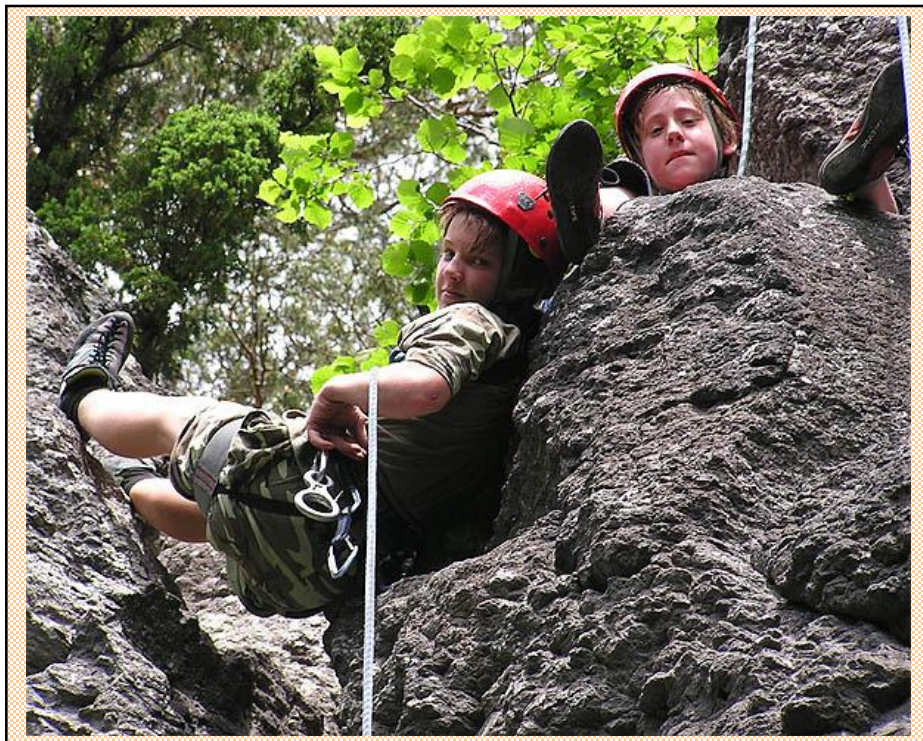
Horokroužek v Perštejně

Od poloviny dubna jak již je v HK zvykem jezdíme pravidelně ve středu (čtvrtek) do skal v Perštejně. Celé jaro, výjimku způsobí občas déšť nebo moje záda.

Je půlka června a my, tj. ti kteří jezdí, máme již snad všechny nám dostupné cesty přeženy. Kluci přelézají znovu ty nejhezčí, nebo ty, které je odrazily. A lepší se. Zkracují časy a technika je čistší. Prostě trvalé opakování naučí – i Dalibora na housle houští – a kluky technicky léztí. Gymnasti léztí.

Perštejne, Perštejne, je zde krásně, a my jsme zde do roka a do dne zase, a to furt a ne vzácně.

[Bohouš]

Průšvih Leonardo

Lezení mně mimo dobrých přátel přineslo také řadu neopakovatelných zážitků. Někteří moji spolulezci neobvyklé situace přímo přitahují a tak vznikl miniseriál článků pod názvem Letošeni. Mohlo by se tedy zdát, že pouze předseda Horoklubu vyřizl zářezy do pažby mého koltu, ale není to tak. Zatím co zpozdlivý západní svět svízelně tvořil plán výměny zkušeností mezi příslušníky různých národů pod názvem Projekt Leonardo, v Horoklubu už dávno tohle předávání zkušeností zavedl malý, velký muž Leonardo da Svinchi pod výstižným názvem Průšvih Leonardo. V dubnu jsem se do tohoto projektu zapojil i já.

Je to tak. Proč to neřít. I Svinčo patří k mým oblíbeným spolulezcům a o zážitky s ním není nouze. Však se taky pravidelně umisťuje na čelných místech v klubové rubrice „Z chorých mozků“. A protože po operaci ruky nemůžu lézt, s povděkem jsem přijal jeho pozvání do Lokte nad Ohří na koncert výborné hudební skupiny Obelix. V pátek hudební lahůdka a v sobotu Svatošské skály! Nadšeně jsem nabídku přijal. Možná jsem si to měl rozmyslet.

Základní tábor jsme rozbili na Feryho hájence. Pak přišla orientace v terénu, příprava spaní a přesun na focení hradu v zapadajícím slunci, ale všechno rychle, abychom nepropásli začátek akce. Naštěstí se trochu protáhly přípravy předskokanů, kapely Fallen Angels a tak jsme ještě v klidu poklábosili s Mekym a pak to začalo! Metalové peklo! Hlava mně rezonovala tak, že mi po pleši přebíhaly mexické vlny. Meko zkušeně vytáhl z kapsy krabičku s ucpávkama do uší, ale odmítl jsem, abych si nepopudil jediného evidentně nadšeného tanečníka. Navíc reproduktorové skříně velikosti lednice i s mrazákem byly ode mě nejmíň metr daleko. Někteří diváci se nerušeně bavili, ale já už neslyšel Meko ani o přestávkách.

Nepomohly ani chomáče vaty které jsem si vytrhal zpod dlahy a potajmu nacpal do uší. Naštěstí předskokani i přes početné žádosti publika o přídavek skončili a přišla tolik očekávaná lahůdka.

Obelix spustil, ale mně pískalo v uších tak silně, že jsem požádal Milana o klíče od hájovny. Tvářil se nechápavě. Naopak. Naznačoval, že takovou hudební laskominu si nemůžu nechat ujít. Všude kolem nás tančily mladé fanyanky skupiny. Právě jsem Svinču řečí hluchoněmých důrazně žádal o vydání klíče a on zase obracel oči v sloup nad mojí nekulturností, když se jedné z těch nadšených fanynek při tom poskakování nějak zadrhlo pivo v krku a ona ho se zvukovým doprovodem

podobným frkání koně přesně umístila na mojí hlavu. Mexická vlna na mé pleši vystřídala naběhlá žíla. „Promiň, tohle se mi stalo poprvé,“ něžně mi špitla dívčina do ucha a já se stal účastníkem Průšvihu Leonardo.

Sobotní ráno nás přivítalo pohledem na jasné, slunečné nebe a pomačkaný Svinčov obličej. Bylo to hrozné! Tedy – ne to nebe. Vyrazili jsme pěšky kolem řeky z Lokte do Svatošek. Na Zámku už lezl Martin se Šárkou a postupně přijížděli a přicházeli další kamarádi z oddílů. Barbucha vyrazila do skal s rodinou, Fery si na procházku taky přibalil lezečky, Bery s Mekym si vybírali samé lahůdkové cesty a Svinčo s Karlosem taky nezaháleli. Moje páteční pivní sprcha už byla jen veselou historkou pro

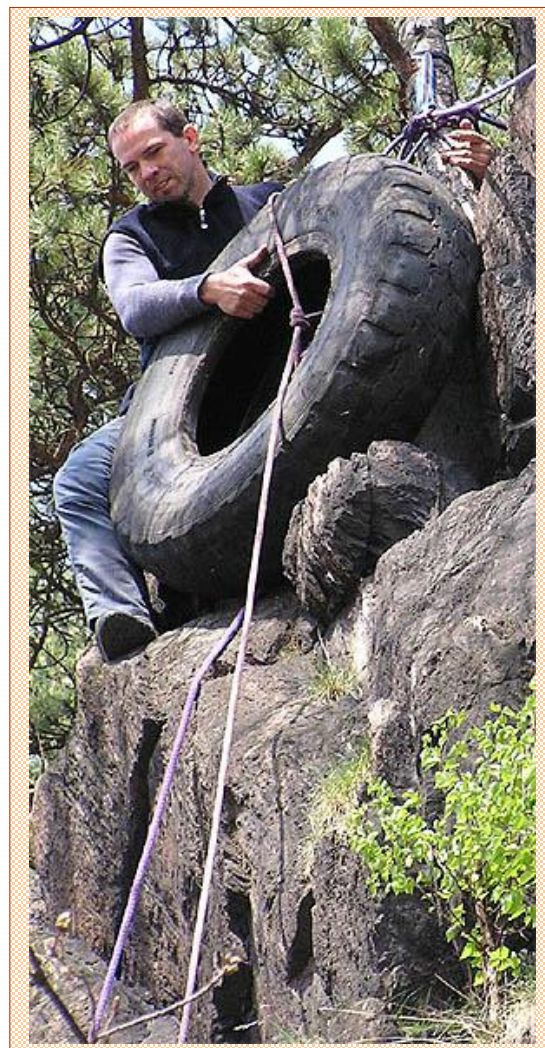
zasmání. Byl tak krásný den, že jsem zapomněl na mou zlomenou ruku a v honbě za hezkou lezeckou fotkou pomocí lokte vylezl na patest z kterého mě musel sundat Bery s Mekym. Prostě – stálo to za to.

Okupace Svatošek se 16.dubna 2005 zúčastnili členové Horoklubu: Meko, Svinča, Martina, Bery, Květuška, A.P.Baltazar, Luciferka, Jakub Tichý, Martin, Šárka, Barbucha s rodinou, Broněk a Fery s rodinou.

[Broněk]

Jarní metodika 2005

Březen – za kamna vlezem, duben – gumu si chytmem. Tak nějak by asi mělo znít známé pořekadlo upravené pro členy Horoklubu Chomutov. Nácvik zachycení pádu prvolezce patří už léta do náplně Jarní metodiky oddílu a nejinak tomu bylo i letos. Rady pravidelných pořadatelů akce byly mírně zdecimovány neúčastí Jíří a Svinča, kteří odjeli řídit na Mikleho svatbu, ale obvyklý průběh metodiky výrazně ovlivnila jiná potíž. Nebyli nováčci! Pneumatika se sice házela, ale bezpečné jištění si připomněli jen někteří dlouholetí lezci a Ríša s Pepou z oddílu mládeže. Nutno říct, že pro ně metodik Honza připravil bonus v podobě prodloužení pádu o více než dva metry proti loňskému roku a tak si velmi pěkně zalétali. Aktivnější byla, a pochvalu si zaslouží, krásnější část Horoklubu. Děvčata dobře ví, že udržet tloušťnoucí spolulezce je stále těžší a taky že ty horolezecké pojistky nejsou nic moc. Protože byl krásný jarní den, metodici oddílu se velice rychle domluvili a přidali se k větší části účastníků, kteří mezitím obsadili většinu cest v Perštejně. Řídící rady zájemců o metodiku jsou alarmující a možná si vynutí změnu formy metodiky. Z důvodu nezájmu byla i zrušena nedělní metodika a zdravotěvka v tělocvičně a tak Jakub požádal o přezkoušení přímo pod skalou. Všechno probíhalo docela dobře. Figurant zkroucený pod kamenem výborně skučel, na zemi vysypané obvazy

působily věrohodně, Jakub přikládal dlahu – no a v tu chvíli šli kolem turisté. Měli jsme co dělat, abychom figuranta ubránili a vysvětlili jim, že tu záchranku přeci jen volat nemusí. A tak se krásný den překulil do odpoledne. I když metodika neproběhla úplně podle našich představ, sešlo se ve skalách 26 lidí „stejně krevní skupiny“ (19 členů Horoklubu), zalezli jsme si, popovídali, nasákli atmosférou – prostě to bylo fajn. Doufám, že díky zároveň proběhnuvší brigádě po které Honza odvezl ze skal čtyři pytle odpadků, si příjemné prostředí skal v Perštejně užijí i další horolezci.

[Broněk]

Jarní metodiky se dne 23.dubna 2005 zúčastnili tito členové Horoklubu : LeToš, Meko, A.P.Baltazar, Luciferka, Atom, Bery, Květuška, Bohouš s Ríšou a Pepou, Honza a Jířa, Barbucha s Kubíčkem, Magistr Kelly, Jakub Tichý, Jarda Ďurkovský, Petr Sailer a Broněk.

P.S. Jarda Ďurkovský tenhle hezký den ozdobil přeazením Lavareda 8/8+ stylem RP. Pořád je co lézt. Tak se pojďme snažit!

TAJEMNÁ SVATBA

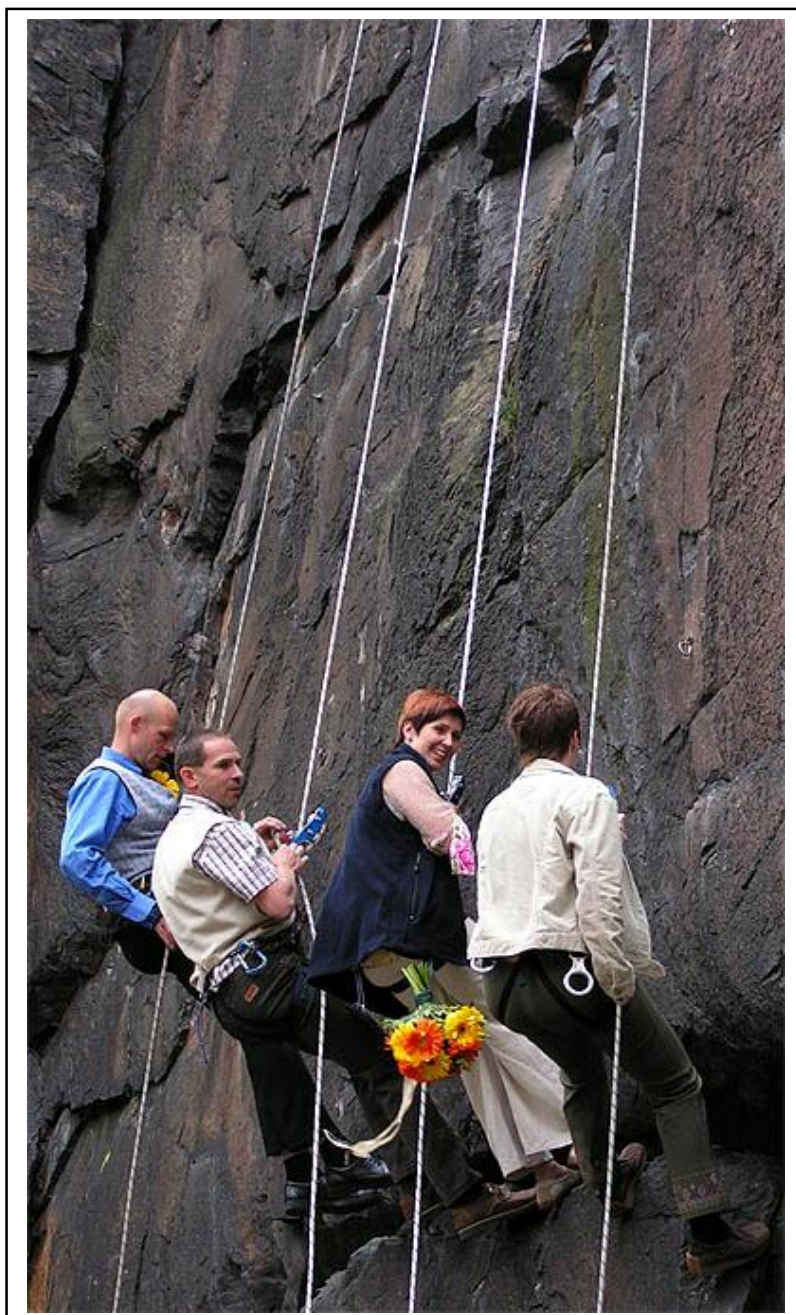
Upozornění : „Tento příběh vznikl na základě skutečných událostí a postavy jsou autentické. Některé pasáže byly zkráceny pro zvýšení dramatičnosti“.

Příběh, který vám budu vyprávět, začal utajovanou svatbou. Samotný průběh a místo konání obřadu byly zvláštní, punc neopakovatelnosti ale svatbě dodaly opravdu mimořádné skutky a děje v průběhu noci a rána po svatbě. O podobných událostech jsem sice četl, ale domníval jsem se, že se jedná o fikci. Podobné temné a děsivé jevy, které se staly v Rájově, byly popsány hned následující den v denním tisku, ale rozum se bránil něčemu takovému uvěřit! Zamířil jsem tedy do knihovny. Po prostudování tří knih jsem úděsem ztrnul. Ale nebudu předbíhat.

Všechno začalo tím, že mě Jíťa s Honzou pozvali na štrúdl. Odpoledne příjemně ubíhalo a když ve mně mizel skoro poslední kousek jablkového zázraku, přišla řeč i na to nejdůležitější: budu za svědka na svatbě. „Počkejte, to jako vážně?“, zeptal jsem se. Jíťa položila pravou ruku Honzovi na zátylek a mírným tlakem mu rozkývala hlavu do souhlasného gesta. Bylo mi jasné, že jejich rozhodnutí je nezvratné. Připravit tajnou svatbu není jednoduché a dostat na ní svatební hosty už vůbec ne. Nejprve jsme zvolili trik s pozváním všech na akci pro problémové chlapce z ústavu v Místě. Tenhle plán nám okamžitě zbořil Letoš, když z něho vylezlo, že někteří chodí na školu, kde pracuje jako mistr odborného výcviku. Stačilo aby se jich zeptal a ... Přišla chvíle na plán B. Honza rozeslal rodičům a kamarádům pozvánky na pálení čarodějnic. Protože bylo jasné, že budou podezřívaví, mým úkolem bylo ukojit jejich zvědavost dezinformací o plánovaných zasnubách budoucích manželů Jansových. Plán vycházel skvěle. Prokecl jsem se jen jednou u oběda ve Slunci v Perštejně. Naštěstí Radule zrovna chroupala krocketu a v tom rachotu slovo svatba přeslechl.

Je pátek, 29. května 2005. Den S. Den V. Den A. Den T. Den B. Den A. Vše bylo připraveno. Koláčky napečené, víno stočené v lahvích, maso naložené, gril roztopený, na masivu vyrobený štand, lana pro ženicha, nevěstu, svědky a starostu Aha, tady se stala malá chybička. Naše radost, že se podařilo najít starostu ochotného slanit z Hlavního masivu v Perštejně a Jíťu s Honzou ve visu oddat, byla předčasná. Nechali jsme se ukolébat ležérním: „To je v pohodě“ pana starosty. Ale paní starostová věděla své, když pod masivem prohlásila: „Tak tohle je nad možnosti mého muže!“ a na její slova došlo. Při čtvrté generálce ve čtyřiceti metrech visící pan starosta náhle zjistil, že „To nepůjde“ a zkuste vysvětlit bledému, křečovitě ztrnulému člověku, že doslanit by pro něho bylo lepší než se nechat tahat zpátky ke štandu dočasně jednorukým svědkem ženicha. Takže znova...

Je pátek, 29. května 2005. Den S. Den – atakdále a pod Hlavním masivem se opravdu sešli skoro všichni pozvaní hosté. V lezeckém, s batohama, někteří už lezou, děti se houpou na houpačce z lana – prostě tak, jak se ze skal známe a jak si to ženich s nevěstou představovali. Najednou se od masivu ozvala hudba, pak na zem dopadly konce čtyř bílých lan a za doprovodu Prstýnků z trávy od skupiny Nezmaři (Honzova oblíbená) se mezi překvapené přítomné začali spouštět svatebně vystrojení horolezci: ženich Honza s nevěstou Jíťou a svědci Broněk s Barbuchou. Pak se objevil v nástupu Perštejnské cesty cizí pán – na sobě odznaky státní moci a úřadu jemu svěřenému a byla svatba. Novomanželé se lehounce pohupovali na lanech, maminky plakaly, lezci přestali lézt, houpačka osiřela a všichni stále ještě trochu nevěřičně sledovali, jak si Jíťa s Honzou vyměňují prstýnky a první manželský polibek. Pro někoho bylo překvapení menší, pro někoho větší. Ale jeden muž, který vždy při debatách o ženách a manželství říkal: „Honza, ten je tvrdý jako diamant“, stál pod skalou jako opařený a nevěřičně zíral. Možná si řeknete, že to co teď napíšu, není

k našemu kamarádovi přezdívanému Svinčo příliš ohleduplné. Ale pro příští události je to významné. Stál tam s údivem otevřenou pusou. Že to je maličkost? Myslíte?

Čas se právě překulil přes půlnoc do posledního dubnového dne. Většina svatebčanů spokojeně odjela domů a v Rájově, pod nebem plným hvězd zůstalo jen pár nejvytrvalejších. Těžko říct, jestli by tak klidně seděli, kdyby věděli to, co dnes vím já. Poslechli by varování našich předků? Rychlý a úděsný sled dalších událostí se vám pokusím co nejvěrněji podat prostřednictvím vyprávění očitých svědků.

K: „Bylo krátce po půlnoci. Právě mezi námi koloval demižon s vínem a Letoš ho odložil do trávy kousek od nás. Svinčo začal kolem vína kroužit a pořád zrychloval. Občas něco nesrozumitelně vykřikl, pak začal demižon přeskakovat a nakonec skákal obrovskými přemety. Vstala jsem a promluvila na něj. Vypadal, jako by se náhle probral z transu, ale v příští chvíli mu podklesly nohy. Svezl se přímo přede mě a hlavou mi vrazil do kolen. No, o něco nebo spíš o dost výš než mám kolena.“

P: Zpočátku to tak hrozné nebylo. Připomínalo to tanec. Nemyslím nějakou polku nebo něco takového. Spíš takové křepčení okolo ohně. Nevím, jak to popsat. Pohanský tanec! To by bylo nejvýstižnější!

L: Byl to takový strhující rytmus. Svinčo nesrozumitelně drmolil a já cítil, že mě ten hlas úplně magicky přitahuje. Musel jsem se přidat. Něco mě nutilo pořád zrychlovat a nakonec do kola přiskočil i Pinu s Žandou a Broňkem.

Ž: Svinčo se probral a na trávě viděl tančit Letoše s Pinem. Zamířil směrem k nim, ale úplně je minul. Pohyboval se dost zvláštně. Pak jsem jen koutkem oka zahlédla rychlý pohyb a slyšela rachot porážených lavic a stolů. Bylo to děsivé.

P: Trhavým krokem šel k nám. Náhle přímo přede mnou uhnul. Pořád se točil, občas jakoby vykřikl. Je to těžké popsat, bylo to - zvláštní. Mám to pořád před očima. Tu divokou radost, ten výraz v tváři, když se celým tělem vrhnul na ty stoly. A nejhorší byl jeho smích. Opravdu! Smál se když mezi ty stoly a lavice dopadl.

L: Trochu jsme s Pinem a Broňkem blbnuli. Žanda a Květuška tančily s námi, ale museli jsme uhýbat Svinčovi. Točil se, občas něco pronesl. Nebylo mu rozumět. Pak prošel kolem nás a pořád doširoka mával rukama. Ono to spíš vypadalo, jako by se s někým nebo s něčím pral. V jednu chvíli se prudce otočil – neumím si vysvětlit, co ho mohlo tak vymrštít, ale do těch stolů řachnul úplně bez zábran.

B: Normálně ve mně zatrnulo. Milan ležel na zemi, všude kolem poházené stoly a lavice a smál se. Do jednoho stolu narazil temenem hlavy tak silně, že ho posunul o metr. Ten musí mít prasklou lebku, říkal jsem si a šel ho ošetřit. Ale to nechápu – nic prasklého jsem nenašel a ani kapku krve!

K: Trávník oddělovala od svahu asi metr vysoká zídka. Chata stojí na kopci a tam pod tím svahem je další zeď a pak slušný padák k silnici. Svinčo si lehl na záda na tu vrchní zeď a já myslela, že bude spát.

P: Je to blbost, ale jako by mu ty nohy něco zvedlo. Ale to je vážně blbost.

L: Najednou se mu jakoby samy od sebe začaly zvedat nohy. Mluvil, vypadalo to, že se někomu vysmívá. Byl to nějaký reflex, ani nevím proč jsem tak rychle vystartoval, ale díky tomu jsem ho chytil když už přepadával přes tu druhou zeď. Prostě se zničehonic koulel z toho svahu.

Ž: Málem se zabil a když přišel zpátky tak řekl jen „Au, mě bolí ruka“ a začal lézt sem a tam po mříži u dveří. Nechápala jsem.

H: Na to ráno dlouho nezapomenu. Všichni už byli vzhůru, jen Svinčo ležel oblečený a obutý, zabalený do spacáku a skoro se nehýbal. Ještě jsme si dělali legraci, že vypadá jak zombie. Pinu dokonce ze srandy kontroloval jestli dýchá. Všichni se těšili až vstane a už si na něj chystali drobné slovní šťouchance. Svinčo vstal, rozhlédl se a zase si lehl. Lehl si rychle. Moc rychle. Obličej jak reklamu na zinkovou bělobu, tělo hadrového panáka a místo zorniček širší bílé bělmo.

B: Za ta léta služby už to poznám. Takže když mi Honza do telefonu řekl, že je Svinčo v bezvědomí, ať se hned vrátím k chatě a on zatím zavolá záchranku, věděl jsem, že to není legrace.

Běželi jsme asi půl kilometru. Pinu, Žanda a já. U chaty stáli všichni zbylí svatebčané. Tiší, bledí, napjatí. Vypadali jako sudičky a v tom tichu bylo slyšet jen Honzu, jak mluví s dispečerkou záchranky. Svinčo klečel u plotu s hlavou skoro zabořenou v zemi a u něj hluboce předkloněný Letoš. Skočil jsem k němu. Sláva! Poslal mě do prdele! Všechny obavy byly rázem pryč. Odvolali jsme záchranku, posadili Milana do stínu, na hlavu dostal studený hadr. Jako nejpravděpodobnější příčiny mdloby jsem určil dehydrataci, přehřátí organismu ve spacáku a náhlou změnu tlaku když se postavil. Přesto nakonec Svinčo v nemocnici skončil – díky nataženým ramenním vazům získal ortézu a bonus v podobě měsíčního odpočinku od lezení.

Tady by mohlo vyprávění skončit, kdybych neměl ten podivný pocit. Mdloby? No prosím. Ale to podivné večerní chování... A pak ten článek v novinách o noci kdy nečistě síly mají největší moc. Možná mě

budete mít za fantastu, ale ono to tak vážně vypadá. Ne, nezbláznil jsem se! Myslím si, že do Milana vstoupil ďábel. Možná teď kroutíte hlavou, ťukáte si na čelo, ale vzpomeňte si na očitá svědectví uvedená výše a posuďte sami: Pius IX, Čarodějnictví a jiné síly nečisté, kapitola 33, odst.2 – „silný – li jest (posedlá osoba-pozn.autora), v zápas se s nečistým pustí a okolí svému prapodivnou podívanou připraví, neb v boji zuřivém s křikem převelikým či smíchem zoufalým paží, nohou i zbraní častokrát rány rozdává, však soupeře jeho viděti nelze.“ Tolik citace. Zajímavý a děsivý je také odstavec z knihy rektora Amiduse, Rukověť vymítače sil nečistých a jiných ouřknutí, str.232 – „*marno brániti se d'ábloví bylo, ač neviděn, on silou převelikou s ním zmítal (posedlou osobou-pozn.autora), nad zem jeho zvedaje, jak z hadrů loutkou osobou jeho pohazuje ve snaze schráně tělesné utrpení způsobiti*“. Tolik tedy citace z děl vědců k příznakům posedlosti. Otázkou zůstává, proč by měl být posedlý právě Svinčo, právě v den svatby a jak. Tady bylo pátrání složitější, ale nakonec se mně dostal do ruky jeden svazek z Historie národův Keltských v zemích Koruny české do Cornelia Augustina z Šumberka a v něm se píše : „*na půl dne cesty od městyse Kad an - Zářící světlo za dob Keltů zvaného (dnešní Kadaň-pozn.autora), proti proudu řeky Eger nutno jíti a v místech těch na břehu levém mohutnou skalní hradbou kryti, vaty veliké a tance pohanské ke slávě boha Belena v jarní čas Keltové provozovali. V místech těch shromaždiště sil nečistých v předvečer noci Valpuržiny (dnešní pálení čarodějnic-pozn.autora) nejčastěji bývá a radou dobrou řídit se jest každému, neb hubou dokořán zívající i jinými oudy zlá moc v člověka snadno se vetře*“!

Možná jsem vás nepřesvědčil, ale pro mě je závěr jednoznačný. Nešťastnou shodou okolností se Svinčo ocitl s otevřenými ústy v místech s velkou koncentrací jevů, kterým dnes říkáme paranormální a jeho bolestivé zranění je důsledek boje mezi jeho silnou vůlí a démonem, jehož jméno bylo v každé výše zmíněné knize skryto pod piktogramem nebo rébusem! Jméno netvora s nímž Svinčo vybojoval vítězný boj si netroufli velcí učenci své doby ani vyslovit! O tom, že Svinčův boj byl vítězný podává svědectví opět rektor Amidus. Na straně 450 se můžeme dočíst : „*oči v sloup náhle obrátivše, bez dechu k zemi padá a s dopomocí přátel nejbližších v zem to zhoubné dílo nečisté vydechnouti může*.“ Doufám, že všichni pochopíte, že i když jsem přesvědčením materialista, po událostech v předvečer filipo-jakubské noci si netroufám naplno vyslovit jméno démona který s mým kamarádem prováděl takové hrozné věci. Pro ty z vás, koho předložené důkazy nepřesvědčily a chtějí na otázku po jménu odpovědět, je určen následující rébus.

HLINÍK 2.PÁD L

První tři úspěšní řešitelé rébusu, kteří zašlou správnou odpověď do konce července na adresu redakce, získají autobiografický román od Leonarda da Svincho : „Kdo se bojí sebou prásknout o zem, je sračka“ s podpisem autora.

[Broněk]

S MLÁDEŽÍ V RATHENU

Nezvykle krásné počasí v dubnu přímo láká k výletu do skal a tak proč nevyrazit rovnou na písek? Sice tím poněkud poruším obvyklou jarní „šablonu“, tj. začínat sezónu lezením na skalách v Perštejně nebo na Bořni, ale pískovec je pískovec. Děti, co chodí od září do kroužku mládeže na umělé stěně v Chomutově, se již spoustu věcí naučily a jednou už s námi na jaře ve skalách byly. A tak se domlouvám s Honzou a Luckou, že v sobotu ráno (16.4.) vyrazíme do Rathenu. Je to moje oblíbená pískovcová oblast v nedalekém Sasku. Ještě s námi jede Jarda, který před několika lety začínal také v kroužku mládeže a vloni byl vyhlášen nejlepším lezcem našeho klubu.

Na parkovišti u skal na nás už čeká Štěpán. Přijeli s Alenou už včera. Domlouváme se, že půjdeme k Vexierturmu. Společně odcházíme od aut, procházíme vesnicí až ke vstupu do přírodního divadla a pak už stoupáme ke skalám. Já jsem si vybral cestu Amselseekante za VIIb, protože je to nádherná linie. Je to přes 70 m nádherně exponovaného lezení po hraně přes čtyři kruhy. Sice už je to dost ochozené, ale rád bych ji měl ve „své sbírce“. Maruška mě jistí a já dolézám až ke čtvrtému kruhu, který je asi ve 40-ti metrech. Dobírám jí ke třetímu kruhu a pak pokračuji až na vrchol. Maruška s Honzou za mnou postupně dolézají. Na třikrát slaňujeme dolů. Maruška není dobře a

tak se jdeme podívat, kde je Štěpán a Jarda. Celou dobu lezli na vedlejší věž a teď jsou u Höllenhunda. Za chvíli prý také končí a tak na ně čekáme a společně jdeme do vesnice. Kupujeme si zmrzlinu a jdeme se posadit k přívozu. Sluníčko krásně hřeje a tak si ho užíváme. Po chvíli se ale začíná ozývat hlad a tak vyrážíme zpět k autům. Po jídle si ještě jdeme vylézt pár lehčích a kratších cest na Gamrig, což je kousek od parkoviště. Když už začíná být chladno, tak se vracíme zpět k autům pro věci a jdeme si ustlat pod veliký převis, kde budeme spát. Zalézáme do spacáků a ještě nějakou chvíli probíráme zážitky z lezení, než nás únava zmáhá a my usínáme.

Ráno je opět hezky, takže hned po snídani vyrážíme do skal. Já jdu s Honzou a Luckou pod Talwächtera, kde by podle průvodce měly být dvě krásné a lehké cesty. Vybíráme si Pfeilerweg V od pánů Fehrmanna a Perryho z roku 1905. Nejdříve dolézám na předskalí, kde štandují a dobírám své spolulezce. Potom pokračuji mírně převislým zářezem na vrchol, kde opět dobírám. Za chvíli jsou u mě

Honza i Lucka a společně se kocháme pohledy do okolí. Je odtud opravdu nádherný výhled, ne nadarmo se tento vrchol jmenuje „strážce údolí“. Ještě dělám nějaké fotky a pak už na dvakrát slaňujeme zpátky dolů. Jako další mám vyhlídnutou věž Lokomotive. Na ní vede cesta Südkante VI s variantou od Perryho-Smitha z roku 1905. Nástup je přes převis s následným traverzem na hranu, po které se pokračuje přes jeden kruh na vrchol. Je to opět nádherné lezení. Jako prvního dobírám raději Honzu, protože pád na začátku traverzu by mohl skončit pěkným zhrounutím do údolí. Ale Honza s tím nemá problémy a za chvíli už stojí vedle mě na vrcholu. Házím lano Lucce, ale v tom si všímám, že se blíží nehezké mraky. Raději ho tedy opět vytahuji a jdeme udělat slanění, než začne pršet. Sotva stihneme sbalit lano a už padají první kapky. Schováváme se pod převis, kde svačíme a čekáme až to přejde. Za

chvíli je po dešti a my můžeme vyrazit zpět k autu. Scházíme svahem na cestu a když už jsme skoro na ní, tak Lucce ujíždí noha a padá na zem. Podle jejího výrazu soudím, že si vymknula kotník. Opatrně ji prohmatávám nohu, ale na zlomeninu to nevypadá. Obvazuji jí ho elastickým obinadlem a zkusíme, jestli se s tím může postavit. Trochu to prý bolí, ale jde to. Raději jí s Honzou z obou stran podpíráme a pomalu jdeme do vesnice. K hasičům už se dá dojet autem a tak je nechávám sedět na lavičce a jdu pro auto. Když přijíždím, tak už tam čekají i ostatní. Nechtělo jsem jim pěšky do kopce a tak tam počkali s Honzou a Luckou. Všichni nastupují a společně jedeme na parkoviště. Tam se opět dělíme do dvou aut a postupně vyrážíme zpět k domovu. V Chomutově Lucku raději bereme na pohotovost, kde na rentgenu zjišťují, že má zlomený vnitřní kotník. S nohou v sádře si nejméně měsíc nezaleze. Škoda, takový to mohl být pěkný víkend.

Ahoj [Jířa]

Z CHORÝCH MOZKŮ ...

Nová doba s sebou přináší i nové formy komunikace. Jednou z těchto nových forem komunikace jsou SMS-ky, kde se vyjadřovaná informace musí zkomprimovat do několika málo vět či znaků. Zkušení SMS-káři dokáží několika slovy říci opravdu mnoho. Nedalo mi to, abych se s vámi nepodělil o pár „něžností“ filtrovaných přes družici, kde byste podle jejich obsahu asi jen těžko očekávali autorství od napohled křehké dívky, Květušky Berušky.

...Ahoj! Nebudes mi verit, ale mam z posilovny cucflek na zadech J . Malem jsem dostala hlavicku – loket – kopacku. Je to asi od podprdy J . Tak cest! *(Romantická SMS od Květušky - po tréninku)*

I'm not automekanyk, but I'm logablb, you are exprt ale je to na prd, jdu ven! *(Romantická SMS od Květušky – před písemkou z logaritmu)*

Vole J Kopacka, loket ne, ten me boli, hlavicka! *(Romantická SMS od Květušky – jen tak)*

Ahoj Drn! O vikendu uz nekam razis, nebo jeste chrlis bacily? Zatim cus praci hnus. Pa. *(Romantická SMS od Květušky – domluva na víkend)*

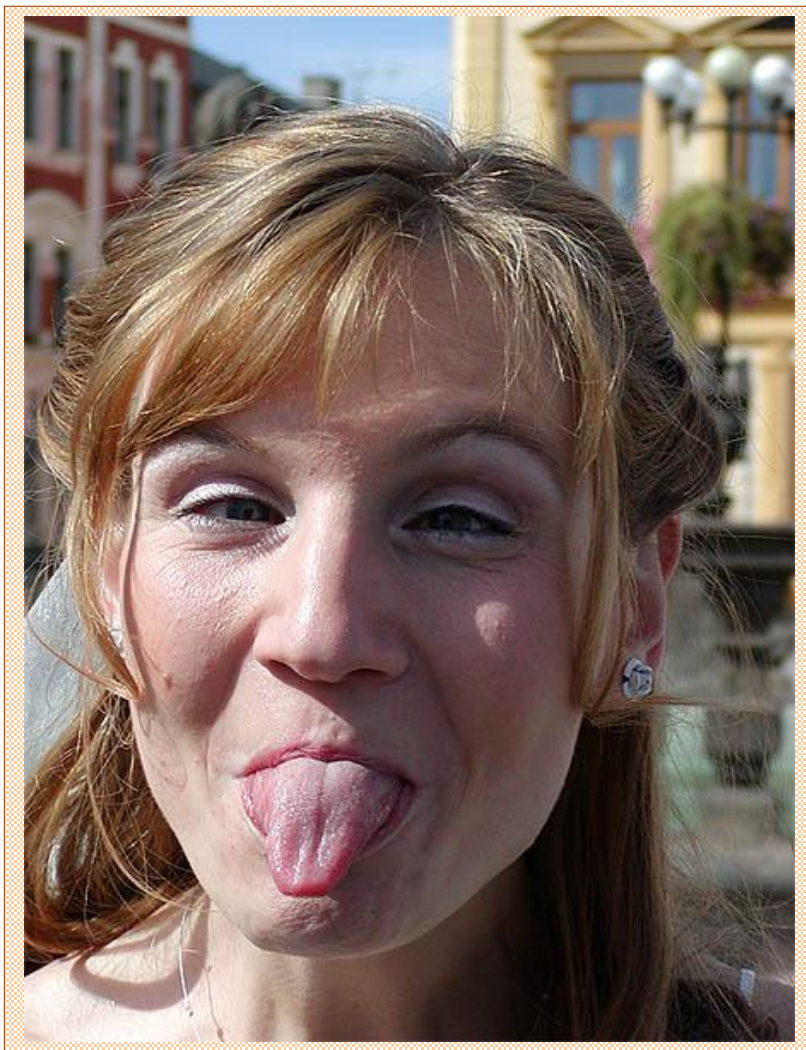
Tak ja jim prijedu dat kopacku! Nikdo mi nebude nervovat trenera! Vydrz, uz jenom 4 dny do vikendu. *(Romantická SMS od Květušky – pondělní deprese)*

Ahoj! Pujdem dnes cvycyt, nebo budes bumbat chcajicky? V sobotu nejedu, snad v nedeli! Zatim cus. *(Romantická SMS od Květušky – domluva do posilovny)*

Hm, asi se mi dneska bude spatne hrat, bude mi chybet to „uhni vole!“ a tak J *(Romantická SMS od Květušky – před volejbalem)*

Ahoj! Nevsiml sis nahodou, jestli me vcera neprejel parni valec? Tak ať se ti pekne pracuje. Papa, Snezna troska! *(Romantická SMS od Květušky – po běžkování)*

Za to, ze jsi taaak hodny, ti vypalim ne paraganskou padinu, ale novy Supportřaky od Pivci! *(Romantická SMS od Květušky – na rozloučenou)*

Pro úplnost připojuji ilustrační foto HW ze kterého jsou tyto perly generovány! [Leonardo] da Svinchi].

Pro členy Horoklubu Chomutov nabízíme :

Tričko s vyšitým logem klubu vel. XL, modré	200,- Kč
Samolepka s logem klubu barevná vel. 10 cm	20,- Kč
Samolepka s logem klubu ČB vel. 10 cm	10,- Kč
Samolepka s logem klubu barevná vel. 5 cm	5,- Kč
Domovenka klubu (barevná výšivka vel. 10 cm)	50,- Kč
Přepouštěcí ventil pro plnění kartuší z PB bomb	350,- Kč

Uvedené věci je možné zakoupit v sídle klubu:
Husova 83, Chomutov, po dohodě s Jirkou Šťastným.

To nejlepší z Jedláku

Jižní věž

Prostřední cesta 6+ Cesta lezena pův. technicky. Krásná, převislá lahůdka s logickým pokračováním Skyhooking variantou.

Superspára 6 Krásná, kolmá, dlouhá cesta pro pokročilé vedoucí ve spodní části širokou spárou (kruh).

Blesková spára 5+ Jest vstupenkou na Jedlák. Zejména nástup dokáže potrápiti i lezce typu Rostí Makovce.

Velký kout 4+ Klasika, beze slov. Nevynechávat! V této cestě je vrcholová kniha.

Jižní pilíř 3 Nádherná, položená a dlouhá cesta vhodná pro začínáčky.

Drmalská vyhlídka

Mělká cesta 4 Hezká, položená plotna ve středu údolní stěny. Nádherná panoramata.

Plašení duchů 6- Trochu morálová cesta, krásný pocit po přeizení.

Gigant

Strmá 5 Kolmá, až převislá vyzývavá cesta s 45 let starými skobami.

Mufloní hřeben

Koutek 5 Typicky tatranský problém. Jedinečné kroky, fotogenické.

Vějíř

Skákavá 6- Těžký boulderový problém.

Severovýchodní hrana 3 Vcelku snadná cesta bez záludností v pevné skále.

Spárková 5 Perla mezi perlami. Jedinečnost a krásu této cesty slovy popsat nelze.

Sokol 5+ Oříšek. Skalp, který by si nikdo neměl nechat ujít, podobně jako třeba Maturitní v Perštejně.

Prostřední 4- Pohodová plotna.

Žabák

Kotlový pilíř 4+ Nejstarší doložená cesta na Jedláku prokazatelně lezená již německými lezci před válkou. Lahůdka.

Vraní věž

Cesta Atreidů 4- Krátká, spíše boulderová cesta na ještě krásnější věžku pod vrcholem Jedláku.

Vladulína vyhlídka

Druhá tráva 6+ Jedna z nejtěžších cest na Jedláku. Takřka převislá cesta.

K narozeninám 4- Chytlavá cesta podél spárky.

Vzpomínková 6 Další z nepříliš snadných cest z dílny J.Šťastného.

Amfiteátr

Uchvatný traverz 5- Bonbónek, avšak v příliš odlehlé části Jedláku. V cestě se nalézají snad jediné skutečné hodiny na Jedláku vůbec. Od nich následuje dlouhý traverz zakončený vzdušným překročením na hranu.

Americká věž

Washinton D.C. 6+ Pravděpodobně nejdelší cesta na Jedláku s unikátním přepadem. (40m)

Stráž

Hřebenovka 4- Doslova „tatranská“ hřebenovka s přelezem dvou věžek. Moderní lezci si tu na své nepřijdou.

Prsty

Severní kout 4- Klasika všech klasik, nejlezenější cesta na Prstech. 41 let stará skoba.

Lednová 4 Jemná náhorní stěnka.

Párkova cesta 6 Cesta ve které si přijdou na své vyznavači stoperů.

Nad Bránou

Viktoriino zrcadlo 6+ Nádherný, neopakovatelný boulderový problém z dílny vrchního kvakera Letoše. Dosud nemá přelez.

Brána

Nejkrásnější z nejkrásnějších 5 Trochu morálová cesta na nejkrásnější skalní útvar.

HÁDEJ HÁDEJ KVAKOŠI !!!

Tak nevím, jestli z té černobílé kopie budou rozpoznatelné ty barevné umělé chyty. Jestlipak pravověrný krušňohorský kvaker pozná, kde v lesích hledat tuto přírodně-umělou lezeckou stěnu?

Správné odpovědi zasílejte prostřednictvím SMS do kvakerské centrály. (kvakerská centrála = u Párků či u Letošu

Věže na Chomutovsku

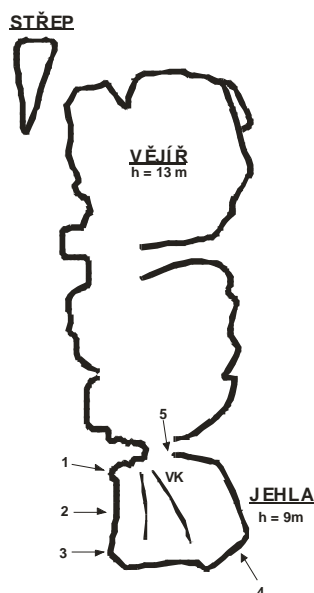
JEHLA

Další věží na Jedláku v oblasti Kravích skal je Jehla. Tato věžka na západě zakončuje mohutný skalní hřeben zvaný Vějíř. Od samotného Vějíře je oddělena úzkým sedélkem.

Výška Jehly se pohybuje od 5 m ze sedélka, odkud vede na vrchol nejsnazší cesta, do cca 9 m, kterými se pyšní údolní stěna. Vrchol jest nepohodlný, divoce rozeklaný a krom zakrslé borovice prost jakékoli vegetace. Výhledy do kraje jsou omezené.

Od 6.8.1997 je na vrcholu osazena vrcholová knížka, z níž lze zjistit, že frekvence výstupů se pohybuje mezi 8 až 12 zápisy ročně. Na vrchol vede včetně Sestupovky 5 cest, přičemž všechny, krom Z hrany, pocházejí z dílny M. Kutílka, E. Kühnela a L. Konečného z r. 1960. U Z hrany není prvovýstupce znám. Není však opět vyloučeno, že cesty byly zlezeny již dříve, neboť Vějíř spolu s Jehlou patří bezesporu k nejpřitažlivějším skalním útvarům na Jedláku vůbec.

Určitě nejkrásnější cestou vedoucí k vrcholu Jehly je *Prostřední cesta* vedoucí středem údolní stěny (1 zabetonovaná skoba z r. 1960). Následuje *Severní hrana* se 3 skobami opět z r. 1960. Nezajímavá není ani vzdušná *Z hrana* (pův. s 1 skobou, nyní bez fixního jištění). Cesta *JZ stěna* jest položena a vede po nepříznivě vrstvené, lámavé skále. Tímto výčtem jsou možnosti logických, nevynucených výstupů na Jehlu vyčerpány.

STŘEP

Těsně přimknuta k východnímu okraji Vějíře tyčí se nevelká, avšak tvarově dokonalá věžka zvaná Střep, který skutečně připomíná. Skála je neobyčejně pevná a výška nepřesahuje 5 m. Zdolána byla dozajista všemi směry již v předválečných dobách.

- 1) **Severní hrana 4**; M. Kutílek, E. Kühnel, 28.8.1960.
- 2) **Prostřední 4-**; M. Kutílek, E. Kühnel, 28.8.1960. Stř. hladké (S) stěny.
- 3) **Západní hrana 4**; (S) stěnkou, výše podél (Z) hrany n.v.
- 4) **Jihozápadní stěna 3**; M. Kutílek, L. Konečný, 1.5.1960. Šikmým zářezem v rozpukané (JZ) stěně.
- 5) **Sestupová 2**; Krátkou (V) stěnkou ze sedélka.

The King of Quackers

Po dlouhém pátrání se nám letos na jaře konečně podařilo objevit opravdového krále „Kvakerů“. Je jím pravý, nefalšovaný žabák s rodokmenem Quack Quick Quack Qua Quack von Bočská nádrž. Paradoxem našeho náhodného setkání bylo, že jsme zrovna podnikali kvakerský výpad do jeho rajónu na nedaleké skalky v údolí Bočského potoka. Naším nasmělým jarním pokusům o kvakošení se jen potutelně usmíval. Kdo ví, co na nás chystá, lišák jeden podšítej. Vlastně žabák podlítej. Nebo nalítej?

PS: Zkuste si rychle přeříkat 3x za sebou žabákovo jméno a bacha na jazyk!